

Livstegn fra Okhaldhunga i november

'Å fylle på med sol' er et uttrykk som man bruker her når det er kaldt inne og man setter seg ut i sola for å varme seg. Det er kaldt nå (men folk sier stadig at det skal bli m.y.e. kaldere, bare vent). Man ser små grupper med pasienter og pårørende sitte ute i sola, smøre de små barna sine inn med olje fra topp til tå, og fylle på med sol.

Siden sist jeg skrev har både John and Sally kommet tilbake fra hjemmeopphold i Australia, og Clare har kommet tilbake fra sitt hjemmeopphold i England. Det er fint for meg, å ikke lenger være eneste person utenfra. Det er noe med å ha noen andre som er i en litt lignende situasjon, som man kan snakke med om det som skjer, og ha noen pauser sammen med.

På vei til kirka: fra venstre Sharon, Aamaa, Sally, John, og Yub Raj (som er sykehusdirektøren og gift med Sharon og sønn av Aamaa).

Glad for at folk kommer tilbake. Samtidig er det flere avskjeder med kaker og blomster og 'to ord' til de som reiser. En sykepleier har reist til USA, ei anna til Englad, og hvor mange som er i prosessene med å søke seg ut i verden har jeg ikke oversikt over. Men det er drømmen til mange.

Avskjed for Aastha, ei av lærerne på sykepleierskolen. Lengst til høyre er Manju, rektor på skolen.

Her om dagen stod det i nyhetene om en ny avtale mellom England og Nepal; Nepal skal sende 10000 (ti tusen!!) sykepleiere til England. Det er jo på størrelse med en hær var det ei som sa. Så spørsmålet er hvordan man gjør det attraktivt å bli værende. Folk reiser for å få en bedre jobb, tjene mer penger. Og det er jo forståelig. Men kan vi skape et ønske om å bruke kapasiteten de har her? Sykepleiere blir rekruttert fra den fattigere delen av verden til rikere land over alt. Det stod nettopp i Bistandsaktuelt at verden vil trenge 6 millioner flere sykepleiere innen 2030, og at mangelen er mest prekær i den fattigere delen av verden, enten fordi folk reiser eller fordi de ikke blir værende i yrket.

Når man ser det store bildet gir det mye mening at vi driver en sykepleieskole her, og at mange av studentene er lokale studenter med ambisjoner om å få jobb på huset. For tiden holder de første kullingene på med eksamen. Når de er ferdige med det, omtrent midt i desember, begynner de på tredje og siste år. Da er det jordmorfag på pensum, og tanken at jeg skal til med undervisning. Ser fram til det! Samtidig strever skolen med å få tillatelse til å fortsette å ta inn nye studenter før sykehuset er større. Myndighetene er strengere på kravene enn de har vært tidligere, og det er mange av sykepleierskolene i landet de truer med å stenge, fordi de ikke er tilknyttet et sykehus, eller fordi sykehuset ikke er stort nok og møter kravene til praksis plasser. Be gjerne spesielt for rektor Manju og for driften og planene for skolen her.

Som jeg skrev sist har jeg jobbet mye med et første utkast til kliniske retningslinjer for sykepleiere på føden, med mye hjelp og innspill fra oversykepleier Pabita og Dr John. Nå er omsider dette første utkastet klart, og det gjelds å gjøre retningslinjene tilgjengelige for sykepleierne slik at de kan bli nyttige for dem i praksis. Vi har blant annet undervisning for sykepleierne hver lørdag og vil bruke disse til å gå gjennom forskjellige emner fra retningslinjene, og få innspill fra praksis.

Men mens jeg satt og jobbet med dette fikk jeg spørsmål fra Yub Raj om jeg ville bli med på en bloddonasjonskampanje. Han tenkte jeg trengte en pause fra skrivebordet, og å se litt annet. Dette var en begivenhet i nabolikdistriktet, Solukhumbu, politiet der skulle feire politidagen og ville bruke anledningen til å donere blod. Og siden vi var nærmeste sykehus med en blodbank, så lurte de på om vi var interessert. Det var bare å møte opp, organisere det praktiske og ta imot. En takknemlig annerledes dag, og god anledning til å fylle opp sykehusets blodbank.

Hvis dere lurer på hvordan dere skal feire neste anledning, hva det enn måtte være, så er bloddonasjon å anbefale.

Mange spør hvordan korona-situasjonen er her nå. Og svaret er at det per idag ikke er noen registrerte aktive tilfeller med korona i Okhaldhunga. I Nepal er 25.4% fullvaksinert, og 29.6% har fått første dose. Om man i tillegg regner de som har vært syke, så håper vi det vil gjøre at en evt ny bølge ikke blir like hard som den forrige (men jeg følger litt urolig med på hva som skjer med koronaaen i Europa...). Uansett. At smitten har vært så lav i flere uker nå, har gjort at sykehuset har flyttet tilbake i sin vanlige organisering og vanlige rom. Det betyr også at mødreventehjemmet omsider har åpnet igjen. Enn så lenge har vi bare hatt to gravide og mennene deres der. Begge mødrene har normale svangerskap, men lang reisevei, så de blir værende her til de har født. Men ordet spres, og flere vil komme.

Fhum Laxmi, som jobber i svangerskapsomsorgen, tilbake i sitt vanlige rom

På besøk hos en kollega, der en liten nevø konsentrert gjorde lekser.

Noen drypp fra livet her, som jeg er så heldig å få ta del i, og som jeg fremdeles føler meg ganske som et barn i. Det er mye å lære og finne ut av.

Jeg ønsker dere alle sammen en fin adventstid der hvor dere er.

Varm hilsen fra Liv